

Vypravování

Příběh, který mi vyprávěl můj hrneček

Jako obvykle jsem každý víkend chodila za babičkou. Vždy mi vyprávěla zajímavý příběh o svém životě, co zajímavého prožila, kde byla a co viděla. Její vyprávění mě vždy zaujalo. Týden ubíhal pomalu, dny se loudaly. Bohužel babička začala slábnout a v devadesáti letech navždy usnula. Bylo mi líto, že už nikdy neuslyším její vyprávění. Zbylo nám po ní mnoho drobností na památku. Mezi nimi též krásný hrneček. Byl už trochu ořukaný. Na jeho ceně to však nic neubralo. Říkala o něm, že je kouzelný. Já tomu nemohla uvěřit. Jednou se ta záhadná věc stala.

Ráno jsem snídala z hrnečku po babičce. Upila jsem z něho, ozvalo se tichounké promluvení. Myslela jsem, že je to rádio, ale bylo vypnuté. Znovu jsem se napila a on se hlasitěji rozpovídal. „Babička byla ještě dítě, když mě rozbalila u vánočního stromku. Jako holčička jezdila s rodiči na výlety. Nedala mě z ruky, stále mě vozila s sebou. Na výletu se jednou babička zatoulala a své rodiče musela hledat. Potkala muže, který měl žízeň a chtěl se napít ze studánky mluvné vody. Podala mu tedy svůj hrneček, aby mohl zahnat žízeň. Tvrdil, když se mluvná voda dotkne něčeho nemluvného, věc se prý rozpovídá. Babička si myslela, že blouzní, a začala volat své rodiče. Muž i studánka v okamžiku zmizeli. S maminkou a tatínkem se potkala ve vesnici jménem Mluvkov. Záhadného muže už vícekrát nespatriła. Matka mě už dávno chtěla vyřadit, ale tvoje babička mě nedala. Tento příběh Ti už nestačila povědět. Na sklonku života už neměla síly. Od té doby jsem začal mluvit.“